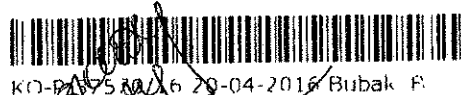

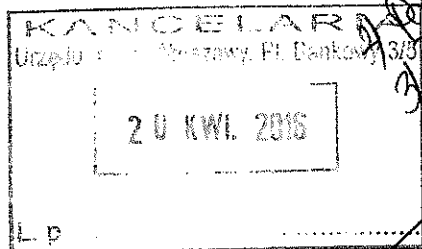
WOJEWODA MAZOWIECKI

LEX-I.4131.59.2016

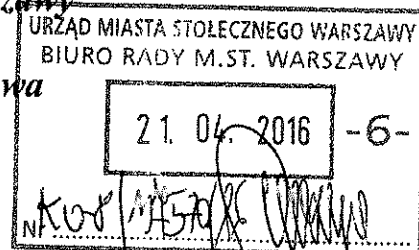
KO-P-510.16.20-04-2016 Bubak F.

Warszawa, dnia 18 kwietnia 2016 r.

PRZEWODNICZĄCA
Rady m. st. Warszawy

Ewa Malinowska-Grupińska
Rada m.st. Warszawy
pl. Defilad 1
00 - 901 Warszawa

Rozstrzygnięcie nadzorcze

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2016 r. poz. 446)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr XXV/649/2016 Rady m.st. Warszawy z dnia 17 marca 2016 r. w sprawie stwierdzenia nieważności uchwał Rady Dzielnicy Białoleka m.st. Warszawy

Uzasadnienie

Na sesji w dniu 17 marca 2016 r. Rada miasta stołecznego Warszawy pojęła uchwałę Nr XXV/649/2016 w sprawie stwierdzenia nieważności uchwał Rady Dzielnicy Białoleka m.st. Warszawy.

Uchwała została doręczona Wojewodzie Mazowieckiemu dnia 24 marca 2016 r.

W przedmiotowej uchwale Rada m.st. Warszawy stwierdziła nieważność uchwał (bez numerów) Rady Dzielnicy Białoleka m.st. Warszawy z dnia 19 lutego 2016 r.:

- 1) w sprawie odwołania radnego Pana Wiktora Klimiuka z funkcji Przewodniczącego Rady Dzielnicy,
- 2) w sprawie wyboru Przewodniczącego Rady Dzielnicy Białoleka m.st. Warszawy,
- 3) w sprawie odwołania radnej Pani Magdaleny Rogulskiej z funkcji Wiceprzewodniczącej Rady Dzielnicy,
- 4) w sprawie wyboru Wiceprzewodniczącego Rady Dzielnicy Białoleka m.st. Warszawy,
- 5) w sprawie odwołania ze stanowiska Burmistrza Dzielnicy Białoleka m.st. Warszawy Pana Piotra Jaworskiego,
- 6) w sprawie wyboru Burmistrza Dzielnicy Białoleka m.st. Warszawy,
- 7) w sprawie wyboru Zastępcy Burmistrza Dzielnicy Białoleka m.st. Warszawy,

- 8) w sprawie wyboru Zastępcy Burmistrza Dzielnicy Białoleka m.st. Warszawy,
- 9) w sprawie wskazania przedstawicieli Rady Dzielnicy Białoleka m.st. Warszawy do Białoleckiej Rady Seniorów

oraz uchwały Rady Dzielnicy Białoleka m.st. Warszawy bez numeru i daty podjęcia w sprawie wygaszenia mandatu radnej Dzielnicy Białoleka m.st. Warszawy Pani Joanny Rabczko.

Jako podstawę prawną uchwały wskazano § 64 ust. 3 w związku z ust. 1 i § 62 ust. 1 Statutu Dzielnicy Białoleka m.st. Warszawy, stanowiącego załącznik nr 2 do uchwały Rady m.st. Warszawy Nr LXX/2182/2010 z dnia 14 stycznia 2010 r. w sprawie nadania statutów dzielnicom miasta stołecznego Warszawy (Dz. Urz. Woj. Maz. z 2016 r. poz. 420 – zwanego dalej „Statutem”), w związku z art. 35 ust. 3 pkt 5 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym. – zwanej dalej „usg”.

Na podstawie § 64 ust. 3 Statutu Rada m.st. Warszawy stwierdza nieważność uchwały Rady Dzielnicy w całości lub części. Podstawą do stwierdzenia takiej nieważności, zgodnie z § 64 ust. 1 Statutu, jest naruszenie przez uchwałę Rady Dzielnicy któregośkolwiek z kryteriów wymienionych w § 62 ust. 1 Statutu tj. zgodności z prawem, celowości, rzetelności i gospodarności. Z kolei art. 35 ust. 3 pkt 5 usg stanowi przyczynek do wskazania, że powołane regulacje Statutu, w tym kwestie nadzoru organów gminy nad działalnością organów jednostki pomocniczej, mają umocowanie ustawowe. Zwrócić należy uwagę, że Dzielnice m.st. Warszawy są obowiązkowymi jednostkami pomocniczymi m.st. Warszawy, o czym stanowi art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 15 marca 2002 r. o ustroju miasta stołecznego Warszawy (Dz. U. z 2015 r., poz. 1438).

Uzasadnienie dla uchwały Rady m.st. Warszawy Nr XXV/649/2016, zawarte w załączniku do ww uchwały, wskazuje, iż w ocenie Rady m.st. Warszawy uchwały Rady Dzielnicy Białoleki naruszyły kryterium zgodności z prawem, o którym mowa w § 62 ust. 1 Statutu. Nie wskazano przy tym żadnego przepisu prawa materialnego, którego naruszenie upatruje Rada m.st. Warszawy. Przedstawiono jedynie ciąg zdarzeń odnoszących się do uchwał Rady m.st. Warszawy obejmujących:

- podjęcie w dniu 14 stycznia 2016 r. uchwały Rady m.st. Warszawy nr XXII/561/2016 w sprawie stwierdzenia nieważności uchwały nr XII/43/2015 Rady Dzielnicy Białoleka m.st. Warszawy z dnia 6 października 2015 r. w sprawie odwołania Przewodniczącego Rady Dzielnicy Białoleka m.st. Warszawy oraz uchwały nr XII/44/2015 Rady Dzielnicy Białoleka m.st. Warszawy z dnia 6 października 2015r. w sprawie wyboru Przewodniczącego Rady Dzielnicy Białoleka m.st. Warszawy,
- podjęcie w dniu 14 stycznia 2016 r. uchwały Rady m.st. Warszawy nr XXII/562/2016 w sprawie stwierdzenia nieważności uchwał Rady Dzielnicy Białoleka m.st. Warszawy z dnia 26 listopada 2015 r. w sprawie odwołania Przewodniczącego

Rady Dzielnicy Białoleka m.st. Warszawy oraz w sprawie wyboru Przewodniczącego Rady Dzielnicy Białoleka m.st. Warszawy,

- stwierdzenie przez Wojewodę Mazowieckiego nieważności uchwały Rady m.st. Warszawy nr XXII/562/2016 rozstrzygnięciem nadzorczym z dnia 12 lutego 2016r.,
- podjęcie przez Radę m.st. Warszawy uchwały nr XXIV/623/2016 w sprawie wniesienia skargi na ww rozstrzygnięcie nadzorcze.

W uzasadnieniu przedmiotowej uchwały Rady m.st. Warszawy podniesiono, że stwierdzenie nieważności uchwał Rady Dzielnicy Białoleka przez Radę m.st. Warszawy odnosi taki skutek, jakby uchwały te nie zostały nigdy podjęte, a nieprawomocne rozstrzygnięcie nadzorcze wojewody nie wywiera skutku prawnego i uchwała gminy, której nieważność stwierdzono, może być wykonywana w okresie tej nieprawomocności. Następnie podniesiono, iż rozstrzygnięcie nadzorcze wojewody staje się wykonalne dopiero z chwilą uzyskania prawomocności (z powołaniem orzecznictwa i pozycji literatury). W konkluzji stwierdzono, iż Pan Wiktor Klimiuk nie był uprawniony do zwołania i przewodniczenia obradom sesji Rady Dzielnicy Białoleka m.st. Warszawy w dniu 19 lutego 2016 r., gdyż Przewodniczącym Rady Dzielnicy Białoleka pozostawała Pani Anna Majchrzak (na skutek stwierdzenia przez Radę m.st. Warszawy nieważności uchwał Rady Dzielnicy Białoleka uchwałami nr XXII/561/2016 i XXII/562/2016, niezależnie od późniejszego rozstrzygnięcia nadzorczego Wojewody Mazowieckiego w stosunku do uchwały Rady m.st. Warszawy nr XXII/562/2016). Uchwały zaś podjęte na sesji rady, której obrady prowadzone były przez radnego niebędącego przewodniczącym rady lub wiceprzewodniczącym rady naruszają w sposób istotny prawo.

Na podstawie tak sformułowanego uzasadnienia można jedynie przypuszczać, iż niezgodność z prawem podjętych uchwał Rada m.st. Warszawy mogła upatrywać w naruszeniu § 17 ust. 2 zdanie 1 Statutu „Przewodniczący Rady Dzielnicy (...) organizuje prace Rady Dzielnicy oraz prowadzi jej obrady”. Jednakże w uzasadnieniu Rada m.st. Warszawy nie wskazała przepisu prawa materialnego, który został naruszony, zaś organ nadzoru nie może domniemywać, jaka norma została naruszona. Organ nadzoru nad jednostkami pomocniczymi winien wskazać wprost przepis, który został naruszony. Przytoczenie zaś jedynie stanu faktycznego przyjętego przez Radę m.st. Warszawy przy podejmowaniu uchwały nie jest w tym zakresie wystarczające. Jak wskazano już w rozstrzygnięciu nadzorczym z dnia 12 lutego 2016 r. (LEX.I.4131.17.2016) i następnie w rozstrzygnięciu nadzorczym z dnia 31 marca 2016 r. (LEX.I.4131.31.2016) „(...) *brak uzasadnienia uchwały, jak też całkowity brak w aktach sprawy jakichkolwiek informacji dotyczących merytorycznych powodów podjęcia danego aktu przez organ gminy powodują, że taka uchwała uchyla się spod kontroli administracyjnej czy sądowno-administracyjnej, gdyż nie jest możliwym dokonanie jej oceny pod względem legalności.*” Wojewoda Mazowiecki kontynuował tę myśl, wskazując, iż: „*W doktrynie przyjmuje się, że obowiązek uzasadnienia*

uchwały (tam, gdzie obowiązek ten nie jest wyraźnie określony ustawowo) wynika z ogólnej zasady ustrojowej związania organów administracji prawem, obowiązku odwoływania się do prawa oraz z kompetencji sądów administracyjnych i organów nadzoru, które – w ramach sprawowanej kontroli - muszą znać motywy, jakimi kierowała się rada gminy, powiatu czy sejmik, a także z zasady demokratycznego państwa prawnego i zasad szczegółowych, w tym zasady zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa czy zasad "dobrej legislacji"¹. Organ nadzoru podtrzymuje w pełni przytoczoną powyżej argumentację wraz z jej uzupełnieniem odnoszącym się do zasad wynikających z art. 2 i 7 Konstytucji RP: „Podobnie w orzecznictwie sądowoadministracyjnym podnosi się, że "w procesie interpretacji kompetencji władzy publicznej przepis art. 7 Konstytucji RP, stanowiący, że organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa, wiąże się z zasadą zaufania do Państwa, wynikającą z zasady demokratycznego państwa prawnego (art. 2 Konstytucji). Działanie organu władzy publicznej, mieszczące się w jego prawem określonych kompetencjach, ale noszące znamiona arbitralności i niepoddające się kontroli i nadzorowi, nie może być uznane za zgodne z prawem. Obowiązek działania na podstawie prawa, w połączeniu z zasadą zaufania, stwarza po stronie organów władzy publicznej obowiązek uzasadniania jej rozstrzygnięć. Obowiązek taki jest zaliczany do standardów demokratycznego państwa prawnego. Obowiązek uzasadniania uchwał rady gminy jest też elementem zasady jawności działania władzy publicznej"².

Odnosząc się zaś do argumentacji Rady m.st. Warszawy sugerującej wykonalność rozstrzygnięcia nadzorczego wojewody dopiero z chwilą uzyskania przez to rozstrzygnięcie prawomocności, w konsekwencji czego uchwała organu gminy, której nieważność stwierdzono, może być wykonywana w okresie tej nieprawomocności – stwierdzić należy, iż nie sposób się z nią zgodzić.

Przede wszystkim trzeba zwrócić uwagę, że powołane w uzasadnieniu Rady m.st. Warszawy orzecznictwo w przeważającej mierze odnosi się do nieaktualnego już brzmienia art. 92 ust. 1 usg. W przywołanym w uzasadnieniu uchwały Rady m.st. Warszawy postanowieniu NSA z dnia 1 czerwca 2000 r., II SA 1331/00, LEX 41453, Sąd wskazał, że w sprawie badane jest istnienie w zaskarżonym akcie elementu wykonalności w znaczeniu prawnym tj. dopuszczalności jego wykonania. W oparciu o to uzasadniał, iż *art. 92 ustawy (usg – ustawy w brzmieniu przed dniem 30 maja 2001 r. – przyp. autora) przewidziano jedyny wyjątek od reguły wykonywania tylko rozstrzygnięć prawomocnych, gdy stwierdzono nieważność uchwały budżetowej* (art. 92 ust.1 brzmiał: „Jeżeli stwierdzenie nieważności dotyczy uchwały budżetowej, budżet, w części objętej stwierdzeniem nieważności, nie może być wykonywany do chwili rozstrzygnięcia sprawy przez sąd administracyjny. Przepisy art. 53 ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio”). Jednakże w ustawie

¹ por.: M. Stahl: Samorząd terytorialny w orzecznictwie sądowym. Rozbieżności i wątpliwości, Zeszyty Naukowe Sądownictwa Administracyjnego, rok II, nr 6 (9), 2006, s. 45.

² Por. wyrok NSA z dnia 8 czerwca 2006 r., II OSK 410/06, wyrok NSA z dnia 8 kwietnia 2009 r., II OSK 1468/08, LEX 490933, wyrok NSA z dnia 16 lutego 2011 r., II OSK 2420/10, LEX nr 1071215, wyrok NSA z dnia 5 marca 2009 r., II OSK 1824/08, LEX nr 597395, wyrok NSA z dnia 23 maja 2013 r., I OSK 240/13.

z dnia 11 kwietnia 2001 r. o zmianie ustaw: o samorządzie gminnym, o samorządzie powiatowym, o samorządzie województwa, o administracji rządowej w województwie oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2001 r., Nr 45, poz.497 z późn. zm.), która weszła w życie w dniu 30 maja 2001 r., dokonano nowelizacji wskazanego art. 92 ust. 1 usg zgodnie z brzmieniem: „Stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały organu gminy wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego”. Kolejna nowelizacja wskazanego przepisu dokonana w 2002 r. poszerzyła zakres przedmiotowy o stwierdzenie nieważności zarządzenia, co jednak nie ma znaczenia dla niniejszej sprawy.

Aktualne brzmienie art. 92 ust. 1 usg w sposób zasadniczy zmienia zapatrywanie na kwestię wykonalności rozstrzygnięcia nadzorczego wojewody. O ile w orzecznictwie zapadłym przed nowelizacją art. 92 usg można było rzeczywiście spotkać się z poglądami, że wykonalność rozstrzygnięcia nadzorczego należy łączyć z jego prawomocnością, to obecnie stanowisko to nie jest już uzasadnione. Zwrócono na to także uwagę w uzasadnieniu do ustawy zmieniającej, w którym czytamy: *„Na tle funkcjonowania ustawy o samorządzie gminnym pojawiają się liczne wątpliwości dotyczące problemu wykonalności rozstrzygnięć nadzorczych. Część przedstawicieli doktryny rozdziela pojęcia wykonalności od ostateczności lub prawomocności. Immanentną cechą rozstrzygnięcia nadzorczego jest jego ostateczność, ponieważ nie służy od niego odwołanie w zwykłym trybie administracyjnym, a jedynie podlega ono zaskarżeniu do sądu administracyjnego. Należy zauważyć, iż celowość funkcjonowania instytucji rozstrzygnięć nadzorczych polega na fakcie, iż powstrzymują naruszającą prawo działalność organów gminy. Jednak istnieje odmienna interpretacja wskazująca, iż rozstrzygnięcie nadzorcze podlega wykonaniu dopiero po uprawomocnieniu się. Wskazane wydaje się więc doprecyzowanie przepisów ustaw w celu jasnego określenia kwestii wykonalności. Zmiany zmierzają w kierunku bezpośredniego zamieszczenia w ustawie zapisu o natychmiastowej wykonalności rozstrzygnięć nadzorczych organów nadzoru nad samorządem terytorialnym. Analogiczne zmiany wprowadza się do ustawy o samorządzie województwa (art. 2 pkt 17 projektu) i do ustawy o samorządzie powiatowym (art. 4 pkt 27 projektu)”. Obecnie nie powinno nasuwać wątpliwości, zgodnie z literalnym brzmieniem art. 92 ust. 1 usg, że rozstrzygnięcie Wojewody Mazowieckiego z dnia 12 lutego 2016 r. (LEX.I.4131.17.2016) wstrzymało z mocy prawa wykonanie uchwały Rady m.st. Warszawy nr XXII/562/2016 z dnia 14 stycznia 2016 r. z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.*

Aktualna przy tym pozostaje argumentacja Wojewody Mazowieckiego wskazana w rozstrzygnięciu nadzorczym z dnia 31 marca 2016 r. (LEX.I.4131.31.2016), w którym powołano wyrok NSA z dnia 3 września 2013 r. (sygnatura akt: I OSK 968/13) z uzasadnieniem *„Zawarte w art. 80 ust. 1 u.s.p. stwierdzenie "wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa" należy odczytywać w ten sposób, że uchwała, której nieważność stwierdził organ nadzoru, od daty wydania rozstrzygnięcia nadzorczego nie wywołuje skutków prawnych. Takie rozumienie art. 80 ust. 1 u.s.p. znajduje oparcie w ugruntowanej*

w orzecznictwie sądów administracyjnych i doktrynie wykładni zbliżonego konstrukcyjnie przepisu art. 152 P.p.s.a., w którym również mowa jest o wstrzymaniu wykonalności aktów, tyle tylko, że zakwestionowanych przez sąd (zob.: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 29 lipca 2004 r., OSK 591/04, ONSAiWSA z 2004 r., nr 2, poz. 32 z glosą Z. Kmiecika, OSP 2005 r., nr 4, poz. 209; zob. też wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 29 września 2010 r., I OSK 1029/10 oraz z dnia 9 grudnia 2008 r., I OSK 596/08, publ. orzeczenia.nsa.gov.pl)³ czy też wyrok NSA z dnia 17 czerwca 2014 r. (sygnatura akt: II GSK 826/13), gdzie Sąd stwierdził, że: „Ze względu na ukształtowaną przepisami ustawowymi konstrukcję prawomocności rozstrzygnięcia nadzorczego, wstrzymanie wykonania uchwały organu samorządu terytorialnego jawi się jako swoista gwarancja skuteczności nadzoru. Chodzi o to, iż stan wstrzymania wykonania takiej uchwały trwa aż do czasu uprawomocnienia się zapadłego rozstrzygnięcia nadzorczego bądź jego wzruszenia przez NSA. Jest bezdyskusyjne to, iż w pierwszej z tych sytuacji, usunięcie z obrotu prawnego uchwały z mocą ex tunc „konsumuje” akt jej wstrzymania przez organ nadzoru, w drugiej zaś – uchylene rozstrzygnięcia nadzorczego, jako aktu kończącego postępowanie nadzorcze, pozbawia mocy wiążącej zastosowany w jego trakcie środek ochrony tymczasowej. (Zbigniew Kmiecik, Małgorzata Stahl, Akty nadzoru nad działalnością samorządu terytorialnego [w:] Samorząd Terytorialny 2001 Nr 1-2 s. 92). W odniesieniu do rozstrzygnięć nadzorczych konstrukcja prawomocności (ostateczności) musi być utożsamiana z faktem wywołania skutku prawnego przez włączenie do obrotu prawnego dyspozycji (normy) o określonym charakterze. Do czasu uprawomocnienia się rozstrzygnięcia organu nadzoru nie jest ono jeszcze prawnie wiążące, a tym samym jego moc jest niejako „zawieszona w czasie”. Dopiero upływ terminu wniesienia skargi do sądu administracyjnego bądź oddalenie lub odrzucenie skargi przez sąd czynią owo rozstrzygnięcie skutecznym. W zależności od rodzaju i treści rozstrzygnięcia nadzorczego, jego uprawomocnienie się sprawia, że z obrotu prawnego eliminowana jest, ze skutkiem ex tunc, zakwestionowana uchwała organu jednostki samorządu terytorialnego (instytucja stwierdzenia nieważności uchwały). Skutkiem prawnym wstrzymania mocy uchwały jest niedopuszczalność podejmowania na jej podstawie działań. (Barbara Adamiak, Nieważność aktu prawa miejscowego a wadliwość decyzji administracyjnej [w:] Państwo i Prawo 2002 Nr 9 s.15 – podkreślenie organu nadzoru)”⁴. Uzupełnić ją można o tezę 2 wyroku WSA w Olsztynie z dnia 13 grudnia 2007 r., II SA/OI 993/07, LEX nr 357621, w którym Sąd stwierdził, iż: „Nieprawomocne rozstrzygnięcie nadzorcze, w którym organ nadzoru stwierdza nieważność uchwały organu gminy, wywołuje tylko takie skutki, jak postanowienie w sprawie wstrzymania wykonania uchwały. Stan wstrzymania wykonania uchwały trwa do czasu uprawomocnienia się rozstrzygnięcia nadzorczego, bądź do jego wzruszenia przez sąd administracyjny”.

³ Zob. także wyrok NSA z 6 marca 2013 r. (sygnatura akt: I OSK 2975/12).

⁴ Pełniejsze przytoczenie fragmentów uzasadnień w rozstrzygnięciu nadzorczym z dnia 31 marca 2016 r. (LEX.I.4131.31.2016)

Ponadto zauważyć należy, że już w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania nadzorczego z dnia 1 lutego 2016 r. w stosunku do uchwały Rady m.st. Warszawy nr XXII/562/2016 postanowiono o wstrzymaniu jej wykonania, na podstawie art. 91 ust. 2 usg.

Następnie, jak analogicznie wskazuje Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 2 lipca 2014 r. (sygnatura akt: I OSK 938/14), wydanie rozstrzygnięcia nadzorczego przez wojewodę i jego zaskarżenie do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie przez Radę m.st. Warszawy, nie wywołuje skutku w postaci braku możliwości dalszego działania w tym zakresie organu nadzoru. W powołanym wyżej wyroku Sąd stwierdza, iż: „(...) brak prawomocności rozstrzygnięcia nadzorczego, a tym samym jego wykonalności, nie pozbawia organu nadzoru możliwości podjęcia rozstrzygnięcia nadzorczego w określonym terminie w innej sprawie, albowiem brak prawomocności rozstrzygnięcia nadzorczego w jednej sprawie nie wyklucza prowadzenia działalności nadzorczej w innej sprawie z nią powiązanej. Wojewoda w ramach nadzoru może bowiem orzec o nieważności uchwały lub zarządzenia w całości lub w części w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia uchwały lub zarządzenia (art. 91 ust. 1 u.s.g.). Po upływie tego terminu, organ nadzoru nie może już we własnym zakresie stwierdzić nieważności uchwały organu gminy. W tym przypadku organ może zaskarżyć uchwałę do sądu administracyjnego. Przyjęcie zatem stanowiska prezentowanego w skardze kasacyjnej powodowałoby niemożność realizowania ustawowych zadań organu nadzoru, albowiem upływ terminu o jakim mowa w art. 91 ust. 1 u.s.g. wykluczałby możliwość wydania stosownego rozstrzygnięcia nadzorczego.

Należy zatem odróżnić kwestię prawomocności rozstrzygnięcia nadzorczego i skutki prawne z tym związane, od możliwości podejmowania działań nadzorczych w odniesieniu do konkretnie oznaczonego zarządzenia, wyłącznie w terminie zakreślonym przez ustawę. Brak prawomocności rozstrzygnięcia nadzorczego w jednej sprawie pozwala zatem na podjęcie innego rozstrzygnięcia nadzorczego w sprawie z nią powiązanej, a wydanej w tym samym czasie, co stanowi realizację uprawnień nadzorczych organu administracji rządowej w trybie art. 91 u.s.g.”

W tym miejscu zauważyć należy, że kwestia zgodności z prawem rozstrzygnięcia nadzorczego Wojewody Mazowieckiego z dnia 12 lutego 2016 r. (LEX.I.4131.17.2016), a w konsekwencji także uchwały nr XXII/562/2016 Rady m.st. Warszawy z dnia 14 stycznia 2016 r., będzie przedmiotem oceny dokonanej przez Wojewódzki Sąd Administracyjny na skutek skargi złożonej do tego Sądu przez m.st. Warszawę.

Na marginesie można podnieść, iż brak w uchwałach Rady Dzielnicy Białołęki m.st. Warszawy właściwych oznaczeń numerowanych czy daty podjęcia, gdy inne okoliczności nie nasuwają wątpliwości do co do faktu podjęcia tych uchwał, nie powinno być oceniane jako uchybienie kwalifikujące do stwierdzenia nieważności tych uchwał przez Radę m.st. Warszawy. Nie wskazano przy tym w uzasadnieniu uchwały Rady m.st. Warszawy przepisu prawa, z którym Rada upatruje sprzeczność tych uchybień.

Wobec powyższego, uznać należy, iż Rada m.st. Warszawy podjęła uchwałę Nr XXV/649/2016 z dnia 17 marca 2016 r. w sprawie stwierdzenia nieważności uchwał Rady Dzielnicy Białołęka m.st. Warszawy z istotnym naruszeniem art. 92 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, jak też naruszeniem art. 7 i art. 2 w zw. z art. 8 ust. 2 Konstytucji RP oraz § 62 ust. 1 Statutu poprzez podjęcie uchwały bez wskazania wprost podstawy prawnej – przepisu prawa, który został naruszony działaniem Rady Dzielnicy Białołęka m.st. Warszawy, naruszając zasadę zaufania do Państwa, wynikającą z zasady demokratycznego państwa prawnego oraz poprzez nieuwzględnienie wstrzymania wykonania uchwały nr XXII/562/2016 Rady m.st. Warszawy z dnia 14 stycznia 2016 r. z mocy prawa z chwilą doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego Wojewody Mazowieckiego z dnia 12 lutego 2016 r. (LEX.L4131.17.2016).

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze Miastu przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od daty doręczenia, wnoszona za pośrednictwem organu, który skarżone orzeczenie wydał.

Informuję, że rozstrzygnięcie nadzorcze wstrzymuje wykonanie uchwały z mocy prawa, z dniem jego doręczenia.

WOJEWODA MAZOWIECKI
Zdzisław Sipiera